

Porselen Balina

Yavuz DEMİRKIRAN

Porselen Balina

Yavuz DEMİRKİRAN

Yağmurlu bir cumartesi günü Lucy verandasında oturmuş, pencere camından aşağıya doğru yarışan yağmur damllarını izliyordu. Ne olur ne olmaz diye hardal sarısı yağmurluğunu ve yeşil lastik çizmelerini giymişti. Kıvrıcık siyah saçları kırmızı bir kurdeleyle iki topuz yapılmıştı. Cebinde pürüzsüz ve serin bir şey hissetti; sanki bulunmayı bekleyen bir sırmış gibi.

Lucy minicik, beyaz bir şey çıkardı. Başparmağından büyük olmayan bir porselen balınaydı! Parlak gövdesinde soluk mavi kıvrımlar vardı ve koyu düğme gözleri pırıldıyor gibiydi. İçeri koştu, çizmeleri yerde gıcırdıyordu. 'Büyükanne Rose, bak ne buldum!' diye seslendi. 'Çok küçük ve çok kusursuz.'

Büyükanne Rose gülümsedi, yuvarlak gözlükleri parladı. 'Bir porselen balina, ne güzel,' dedi; bastonuna yaslanırken lavanta rengi hırkası yumuşacıktı. 'Böyle hazinelerin suda canlandığına dair hikâyeler duymuştum.' Lucy'nin ela gözleri kocaman açıldı. 'Gerçekten mi? Deneyebilir miyim?' Küveti ılık suyla doldurdu, büyülu bir deneye hazırdı.

Lucy minik balınayı dikkatlice küvete koydu. Suya değdiği anda kıpırdadı! Düğme gözleri kırıldı, kıvrık yüzgeçleri çırpındı. 'Yaşıyor!' diye soluğu kesildi Lucy'nin. Porselen balına mutlu daireler çizerek yüzdü, minik damlalar sıçrattı. Parlak beyaz gövdesi mavi kıvrımlarla ışıldadı ve ona gülümsüyor gibiydi.

Balina büyüdü! Önce Lucy'nin eli kadar, sonra bir kedi kadar oldu. Su sıçratıp oynadı, mutlulukla tıklama sesleri çıkardı. Lucy güldü, ama küvet kalabalıklaşıyordu. 'Hızlı büyüyorsun,' dedi. Balina parmaklarına burnunu sürttü, güvenen ve yumuşacık bir hâlde. Su kenardan taşı. 'Daha çok yer lazım,' diye düşündü Lucy, kaşları çatıldı.

Kısa süre sonra balina küçük bir araba kadar oldu ve küvetin tamamını doldurdu! Yuvarlak burnu musluğa çarpıyor, yüzgeçleri kenarlara baskı yapıyordu. Lucy burada kalamayacağını biliyordu. 'Büyükanne Rose!' diye seslendi. 'Balina küvete sığmıyor!' Büyükanne Rose telaşla içeri girdi, çiçekli eteği hışırdadı. 'Aman,' dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

'Ona uygun bir yuva bulmalıyız,' dedi Büyükanne Rose bilgece. 'Yaşlı meşe ağacının ötesinde saklı, büyülü bir göl var; orası ancak yeterince büyüktür.' Lucy'nin kalbi heyecan ve endişeyle hızlandı. 'Ama orası uzak ve onu güvende tutmalıyım!' Yeşil çizmelerini ve yağmurluğunu kaptı. 'Bunu yapacağım,' dedi kararlılıkla.

Lucy kulübede küçük kırmızı bir el arabası buldu. Büyükanne Rose'un yardımıyla ağır balınayı dikkatlice arabaya yuvarladı. Balinanın porselen derisi yağmurda parlıyordu. 'Sıkı tutun,' diye fısıldadı Lucy. Arabayı çamurlu yolda çekti, çizmeleri cıvık cıvık ses çıkarıyordu. Yağmur damlaları pürüzsüz sırtını öperken balina yumuşak, mutlu bir mırıltı çıkardı.

Yol uzun otların ve su birikintilerinin arasından kıvrılıyordu. Lucy'nin kolları ağrıyordu ama durmadı. 'Neredeyse geldik,' diye söz verdi. Balina bir su birikintisinde yüzgeçlerini sıçrattı ve biraz daha büyüdü. Lucy kıkırdadı. 'Daha fazla büyüme, şapşal!' Ama gölün ona ihtiyacı olan tüm alanı vereceğini biliyordu. Daha da güçlü çekti, kıvırcık topuzları her adımda zıplıyordu.

Sonunda Lucy yaşlı meşe ağacını gördü. Ağacın arkasında, geniş ve mavi, ılık ılık bir göl uzanıyordu. 'Başardık!' diye sevindi. Balina sevinçle kıpırdandı. Lucy arabayı suyun kenarına itti. 'Burası senin yeni yuvan,' dedi yumuşak bir sesle. 'İstediğin kadar özgürce yüzebilirsin.' Balinanın düğme gözleri ona teşekkür ediyor gibiydi.

Lucy derin bir nefes aldı. Balınayı bırakması gerektiğini biliyordu. 'Seni özleyeceğim,' diye fısıldadı, 'ama senin yerin burası.' Arabayı yatırdı ve balina yumuşak bir sıçrayışla göle kaydı. Dışarı yüzdü, sonra dönüp kuyruğunu sıçrattı; sanki el sallıyordu. Lucy de el salladı, kalbi dopdoluydu.

Büyükanne Rose yanında belirdi. 'Harika bir şey yaptın,' dedi, sıcak kahverengi gözleri gülümsemeyele kısıldı. 'Birini önemsemek, ona büyümesi için alan tanımadır.' Lucy başını salladı, anlamıştı. 'Zor olsa bile,' dedi. 'Evet,' diye onayladı Büyükanne Rose. 'Özgürlük ve sorumluluk el ele gider.' Balinanın dalıp oynamasını izlediler.

Balina mutlu daireler çizerek yüzdü, mavi kıvrımları güneş ışığında parladı. Lucy gülümsedi, aralıklı dişleriyle parlak bir gülümsemeydi bu. 'Burada mutlu olacak mı?' diye sordu. 'Çok mutlu,' dedi Büyükanne Rose. 'Ve seni her zaman hatırlayacak.' Lucy gurur duydu. Balinaya bakmıştı ve şimdi o özgürdü. Bu, en güzel büyü gibi hissettirdi.

Eve dönerken Lucy, Büyükanne Rose'un elini tuttu. 'Gölü bulduğumuz için mutluyum,' dedi. 'Ben de,' diye yanıtladı Büyükanne Rose. 'Bugün büyük bir ders öğrendin.' Lucy başını salladı. 'Bir şeyi sevmenin, onun özgür olmasına izin vermek olduğunu öğrendim.' Yağmur durmuştu ve gökyüzünde bir gökkuşağı uzanıyordu; mutlu sona giden bir köprü gibi.

Eve döndüğünde Lucy boş arabayı kulübenin yanına koydu. Biraz üzgün ama çoğunlukla mutluydu. O gece rüyasında porselen balinanın gölde yüzdüğünü, düğme gözlerinin pırıldadığını gördü. Onun güvende ve özgür olduğunu biliyordu. Ve doğru şeyi yaptığını biliyordu. Sorumluluk ona harika bir macera yaşatmıştı.

Sabah Lucy yastığının üzerinde küçük bir hediye buldu: mavi kıvrımlı küçük bir porselen balık. Gülümsedi, bunun balinadan geldiğini biliyordu. Onu rafına koydu ve fısıldadı: 'Teşekkür ederim.' Balınayı özlediğinde gölü ve öğrendiği dersi hatırlıyordu: birini önemsemek, ona büyümesi için alan tanımaktır.